

יוסף חסדי ורחל

1633

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעגל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום ז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מרחשון התשע"ז

וצדיק באמונתו יחיה

נאמר במדרש כי הבן שגדל לאשה השונמית, עליה מסופר בהפטר, היה חבוק הנביא. שמו ניתן לו ע"ש הבטחת אלישע: "למועד הזה כעת חיה את חובקת בן". הוא אשר הנחיל לישראל את הפסוק: "וצדיק באמונתו יחיה", שהוא השורש עליו עומדת התורה כולה. מדרש תנחומא מוצא קו מקשר בין אברהם לחבוק. "אתה מוצא בשכר אמונה שהאמין אברהם אבינו בה', ירש העולם הזה והעולם הבא. שנאמר 'והאמין בה' ויחשבה לו צדקה'. וכתוב: 'כי שמחתני ה' בפעלך', מי גרם לנו לשמוח? זו? אמונה שהאמינו אבותינו בעולם הזה שכולו לילות. כדכתיב: 'ואמונתך בלילות', וצדיק באמונתו יחיה. ואין הגלויות עתידות להיגאל אלא בשכר אמונה".

אברהם והאשה השונמית ישבו שנים רבות בחושך כשהם חוששים שלא יזכו לפרי בטן. אך למרות חיותם "בלילות" אמונתם לא התערערה הם זכו לתחיית מתים כפולה בזכות אמונתם שלא היתה תלויה בדבר. מה שנתן להם את הרצון לחיות למרות צערם הגדול, שהיה מביא כל אחד לבקש למוות, היתה דבקותם באלוקים, דבקות שבערה בליבם והאירה את חייהם בלא צפייה למתן שכר. האשה השונמית "שוכחת" לבקש מאלישע ברכה לפרי בטן, ואברהם בשומעו "אשר יצא ממעך הוא יירשך" אמר לתומו "לו ישמעאל יחיה לפניך", ולא הבין שהוא עומד לזכות בבן נוסף. אמונת אברהם בקב"ה ואמונתה של השונמית היו ללא שום תנאי.

אמונה ללא תנאי בקב"ה הביאה לברכה ללא תנאי. "כי בך אברכך... מסביר החפץ חיים: "הברכות שנתברך אברהם אחרי עקירת יצחק היו בלי שום תנאי. לא נאמר בהם 'אם בחוקתי תלכו, ואם בקולי תשמעו', או 'אם תאכו ושמתם', ולשמוע מכלל הן – לאו... כלומר ואפילו אין אנו כדאים, אבל עליך לשמור ולקיים את שבועתך שנשבעת לאבותינו".

אמונה זו – דבקות מלאה בקב"ה, שהיתה באבות, חיה וקיימת עד היום בבנים. הגלות הארוכה, החורבן, הפרעות והשמד, במקום שישכחו את התורה מישא"ל, חיטלו את העם, גרמו לו להתאמן באמונה ולחוש את קירבת אלוקים אפילו כשנמצאים בשפל המדרגה. להיות במרחם שמתוך צרה, ימצאים ה' פרות וריוחה. כל דור וצרותיו. אצל אברהם נימפל אחד מן הקרובים כדי להחליש אמונתו וכואת היה אצל אלישע. שרה רואה כיצד ישמעאל "מצחק", ורב עם יצחק על הירושה והבכורה, וגיהזו תלמידו של אלישע, מולול באפשרות לחיות מתים ונושא ליבו לעניינים שבחומר. אברהם והשונמית לימדו אותנו את חוק האמונה. מאז ועד היום, האמונה המפעמת בליבותם של ישראל חזקה מצור, ושום חולשה שבאה מבית או מחוץ לא תחליש את מסירת נפשם עליה. "וה' יראה עקידה זו לסלוח לישראל בכל שנה ולהצילם מן הפורענות, כדי שיאמר היום הזה – בכל הדורות: בהר ה' יראה עפרו של יצחק, צבור ועומד לכפרה".

העלון לע"נ

סעדה פרץ ב'תרחל שנלב"ע כה' חשוון

ת.צ.צ.ב.ה.

בת שלום

שבת כ' חשוון ה'תשפ"ז
פרשה: וירא
הפטרה: ואשה אחת

הדלקת נרות - 16:30
צאת השבת - 17:22
ר"ת: 17:58

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:24

זמן	זמני
4:53	עמוד השחר:
5:00	זמן טלית:
6:02	זריחה:
11:24	חצות:
11:51	מנחה גדולה:
16:45	שקיעה:

אורחות מרן

מעשה שהיה שנשפכו מי ביוב ברחוב שלפני בית הכנסת, והריח הרע היה חודר לתוך בית הכנסת. הורה להם מרן שישרפו בגדים בלויים עד כדי שיתגבר אותו ריח על הריח הרע. ולאחר מכן התיר להם להתפלל ולומר דברים שבקדושה.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אהודי זינה בת רחל
ולע"נ תמי' ש' שלום בר שמוחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"הרגליים שהעידו על הלב" ב'

ספרו לרצון

יעקב ומסעוד, שני עמיתיו, הנהנו בהסכמה.

צורר העור הכבד שברשותם, ובו כל רווחיהם מהמסחר האחרון, סכום עתק של מטבעות זהב וכסף, היה עליהם למשא כבד, ככל שהשמש נסתה אל עבר הים, צובעת את הרי העיר בגוון אדמדם.

"אבל היכן נטמין את הממון?" שאל יעקב, וידיו נפרשו לצדדים בתנועת ייאוש.

"כאן", הורה משה לעבר עץ תאנה גדול שעמד במרחק מה מהם, בשטח הפקר. "נטמין את הכסף כאן, תחת עץ התאנה, ונוציאו יחד עם צאת השבת".

"רעיון מצוין" החרה החזיק מסעוד אחרי משה, "אולם מוטב כי נמנה, לפני שיגיעו לכאן זרים ויבחינו במעשינו".

בתוך רגעים ספורים היה צורר הכבד מונח בין רגבי העפר שלמרגלות עץ התאנה העתיק, שענפיו הרחבים סוככו על האדמה בצל כבד.

"במוצאי שבת", ניער משה ידיו מן העפר הלח בתחושת סיפוק, "נגיע לכאן יחד, ונחלץ את הממון מן האדמה. או אז נמשיך בדרכנו. ועתה, הבה נפנה אל הרובע היהודי, לבקש לנו אחר אכסניה הולמת, לעשות בה את השבת".

השבת עברה עליהם בטוב ובנעימים. הם התפללו בבתי הכנסת של איזמיר, סעדו את סעודות השבת בעונג ובהנאה, והשכיחו מעצמם את כל ענייני מסחרם.

כך משה וכך יעקב. אך לא כך מסעוד. בעיצומה של השבת, באישון לילה. בעודו שוכב על מיטתו בחדרו שבאכסנייה, התגנב היצר הרע אל ליבו, חרש תלמים ועשה פירות באושים.

"וכי האם באמת מגיע לך רק שליש מן הממון?" הכה היצר הרע על קודקודו של מסעוד, "והלא אתה הוא הפעיל והנמרץ מבין כל חבריך, ואילו הם, אינם מעריכים את כישוריך כיאה וכיאות, מגיע לך יותר מהם, פי שלושה ואפילו פי ארבעה".

"זו ההזדמנות שלך להשיב לעצמך משהו ממה שמגיע לך", לחש היצר בלחישת שפיפון על פתחי לבבו של מסעוד, "אין לך ברירה אלא לעשות מעשה ולשלוח את הממון מן האדמה. אם לא תעשה זאת עכשיו, לא תעשה זאת לעולם".

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "תר"ס" תתחבן בימים: א – ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

חובות הטהרה

הלכות הטמנה

ההלכות מספר "הלכה ברורה" הרשל"צ

הרה"ג דוד יוסף שליט"א

הטמנה מערב שבת בתבשיל מבושל או חי לגמרי

כו. אסור להטמין כל תבשיל מערב שבת בדבר המוסיף הבל, ואפילו הוא מבושל כל צרכו, ואפילו אם הוא תבשיל שמצטמק ורע לו (דהיינו שתוספת הבישול אינה טובה לו), ואפילו אם היה התבשיל חי לגמרי שעדיין לא התחיל להתבשל סמוך לכניסת השבת, אסור להטמינו מערב שבת בדבר המוסיף הבל.

ואמנם לענין שהייה נתבאר לעיל (סימן רנג סעיף ב') שתבשיל שנתבשל כל צרכו והוא מצטמק ורע לו מותר לכל הדעות להשהותו מערב שבת על גבי אש גלויה, או על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה, ולעיל (שם סעיף יט) נתבאר שתבשיל חי שעדיין לא התחיל להתבשל עד סמוך לכניסת השבת לכל הדעות מותר להשהותו על גבי אש גלויה, או על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה, מכל מקום לדעת רבים מרבתינו הראשונים ומרן השלחן ערוך, יש לחלק בזה בין שהייה לבין הטמנה, ולענין הטמנה החמירו חכמים בכל תבשיל.

ויש מקומות אצל האשכנזים שנהגו להקל להטמין בערב שבת בדבר המוסיף הבל תבשיל שנתבשל כל צרכו. ויש מקומות שנהגו להקל בזה אפילו בתבשיל שנתבשל כמאכל בן דרוסאי. ובמקום שנהגו כן אין למחות בידם, אולם במקומות שאין מנהג ברור להקל, אף לאשכנזים יש להחמיר בזה שלא להטמין בערב שבת בדבר המוסיף הבל אפילו תבשיל שנתבשל כל צרכו והוא מצטמק ורע לו.

הקדוש והנורא, נרעש ונפעם ברגשי קודש, ושכח מן הבקר לחלוטין. וכשיצא משם ושב לאוהלו, נזכר שאין לו מה להגיש לאורחים. מה עשה? ברא בן בקר בשימוש קבלה מעשית (כמו שאמרו בגמרא, רב חנינא ורב אשועיה היו יושבים בכל ערב שבת ועוסקים ב"ספר יצירה", בוראים עגל ואוכלים את בשרו) והביאו לפניהם. וזהו שנאמר: "ובן הבקר אשר עשה" שהוא עצמו בראו ועשאו.

"כח הרבים"

סדום היתה אגד ערים, מטרופולין שאיגד בתוכו חמש ערים. אברהם אבינו ביקש לשאת לכל המקום בעבור חמישים צדיקים. פירש רש"י ז"ל, עשרה צדיקים לעיר – חמישים לחמשת הערים. והקב"ה ניאות לבקשתו, אבל מה לעשות – אין במקום חמישים צדיקים. שב אברהם אבינו וביקש: אולי יש שם ארבעים צדיקים, והם יצילו ארבע ערים מתוך החמשה? והקב"ה ענה: לא, אין שם ארבעים צדיקים. "הנה נא הואלתי לדבר אל ה', אולי ימצאון שם עשרים", ויצילו שתי ערים. "אולי ימצאון שם עשרה", ויצילו עיר אחת. אבל גם עשרה אין, וגזר הדין נחתם. ותמה הרמב"ן ז"ל: לאחר שהקב"ה הסכים לעיקרון שחמישים צדיקים מצילים חמש ערים, מדוע חייב אברהם אבינו להתחנן ולהשיג הסכמה שארבעים יצילו ארבע ערים, ועשרה יצילו עיר אחת? ותירץ: "אינם דומים מעטים העושים את המצוה, למרובים העושים את המצוה". המהפך שיכולים לחולל חמישים איש, גדול פי מאה ויותר מפעולתם של עשרה ועשרים, לכן, אם חמישים איש יכולים להציל חמש ערים, אין פירושו של דבר שעשרה יכולים להציל עיר אחת.

זהו כח הרבים.

"וירש זרעך את שער אויביו"

ודאי, שלא תמיד עם ישראל ניצח במערכותיו. הוא ניגף לפני הפלישתים, לפני הבבלים, לפני הרומאים. אבל כל אלו הם כהפסדים בקרבות מקומיים במהלך המלחמה הגדולה הנמשכת מזה אלפי שנים, והפסוק מבשר כאן שבסיכום ובסופו של דבר, לה' הישועה ועם ישראל ניצח.

ואלו הם דברי הרמב"ן ז"ל: "הנה הובטח שלא יגרם שום חטא שיכלה זרעו או שיפול ביד אויביו ולא יקום – והנה זו הבטחה שלמה בגאולה העתידה לנו", במהרה בימינו, אמן.

"וישמע אלוקים את קול הנער"

בספר "המאורות הגדולים" מסופר: כשהתפרסם שם החפץ חיים בעולם, ואנשים החלו לבוא אליו לקבל ברכה מפיו, היה תמה: "היתכן שבמקום שנמצא המלך יגישו בקשות לעבדיו? הלא ה' בכבודו ובעצמו בקרבתכם, ובידיכם להציע בקשותיכם לפניו, ולמה לכם לפנות לאדם קטן ופשוט כמוני, שאינו יכול לעזור לכם מאומה?" פעם, כאשר קהל רב התאסף סביבו לבקש להתפלל עבורם, פנה אליהם ר' ישראל מאיר ואמר: אב איננו מרוצה כשבן אחד שולח אליו בקשתו באמצעות אחיו. הרי כולנו בנים למקום ועל כל אחד לפנות ישר אליו בבקשותיו. ואם יש מי בקרבנו המרגיש שאבינו שבשמים מתרעם עליו, הריני מבטיח לכם שה' מתאוה מאד שנפייסו ומצפה לתפילתנו ולשובנו אליו. והיה מיעץ לכל אחד שיתבודד בפינתו וישפוך שיחו לפני ה' בדברים היוצאים מהלב, כבן אל אביו, ויבקש במילים פשוטות שירחם עליו ויגמול חסד איתו, ואז מובטח לו שה' ישמע לבקשתו. ועוד המשיך: אילו בא עני לעשיר קמצן והיה משתטח לפניו ומתייפח בתחנונים שאין ביכולתו לקבל פרוטה מאף אדם אחר חוץ ממנו. והעשיר רואה את רצינותו של העני שבשום אופן אינו יכול לפנות לאחר, בוודאי שגם לבו של עשיר זה, היה נפתח לתחנוניו של העני. על אחת כמה וכמה אם יפנה האדם הנבאר לבוראו בבחינת: "כי כך לבד בטחנו", ובודאי שה' ירחם עליו מיד.

"ובן הבקר אשר עשה"

פירוש מפתיע מצינו להמקובל האלוקי רבי אברהם אזולאי זצ"ל על פי דברי הוזהר הקדוש על הפסוק "ואל הבקר רץ אברהם". שכאשר ביקש לקחת את הבקר, ברח ממנו ורדף אחריו עד שהגיע למערת המכפלה. נכנס הבקר אל המערה, ואברהם אבינו אחריו. עד שהגיע למקום קבורת אדם הראשון יציר כפיו של הקב"ה וחזה אם כל חי, והתאוה להקבר במקום הקדוש הזה. עד כאן דברי הוזהר הקדוש. ואמר הצדיק רבי אברהם אזולאי זצ"ל, שכאשר אברהם אבינו שהה במקום

"ויקומו משם האנשים"

מנין קמו המלאכים והשקיפו על פני סדום?

הם קמו ממקום שהיה מנוגד תכלית הניגוד לעיר החטאה סדום. הם קמו מאוהלו של אברהם אבינו, לשם נשלחו כדי לבשר לאברהם ולשרה על הולדתו העתידה של יצחק, וממקום קדושה וטהרה זה היה עליהם ללכת לשליחותם הבאה – לעיר סדום כדי להחריבה.

המלאכים הרגישו שהם באים מ"שם" ולכן ראו את שחיתותה של סדום בהבלטה רבה. לעומת צדקת אברהם – בלטה מאוד רשעת סדום. והם פנו להשמיד את סדום מתוך "השקפה". "וישקיפו על פני סדום". וכבר אמר רש"י ז"ל: כל מקום שנאמר השקפה – לרעה.